

ΝΕΟΛΑΪΪΣΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΙΛΗ

Στη «Δημοκρατική Πορεία» εντάχθηκα το 1975, όταν φοιτούσα στο δεύτερο έτος της Νομικής.

Το ίδιο έτος κατήλθε στις φοιτητικές εκλογές της Νομικής η παράταξη, έλαβε μία έδρα και κάθε χρόνο εκπροσωπείτο από εμένα στο Διοικητικό Συμβούλιο μέχρι και τις αρχές του 1978 που αποφοίτησα.

Στις τελευταίες εκλογές του 1977 επιτεύχθηκε σύμπραξη με την ΕΔΑ και τη Χριστιανική Δημοκρατία και την έδρα έλαβε η «Δημοκρατική Πορεία».

Επίσης και στο Πρώτο Πανσπουδαστικό Συνέδριο το 1976, και στο επόμενο έτος, εκπροσωπήθηκε η «Δημοκρατική Πορεία» Νομικής από εμένα (στο δεύτερο Πανσπουδαστικό Συνέδριο είχα εκλεγεί και στο Προεδρείο).

Στη Νομική Σχολή, είχε έντονη παρουσία η παράταξη και στο Προεδρείο του Συλλόγου, της «Θέμιδας» και στις επιτροπές έτους.

Ήταν μια εποχή δύσκολη στα Πανεπιστήμια για το σοσιαλδημοκρατικό χώρο, με κυριαρχία της Νεολαίας ΠΑΣΟΚ, του ΚΚΕ και του Ρήγα Φεραίου (αντίστοιχες συνδικαλιστικές τους παρατάξεις ΠΑΣΠ, ΚΝΕ και Δημοκρατικός Αγώνας).

Στενός συναγωνιστής στη Νομική ήταν ο Νίκος Λεφεντάριος και στον ευρύτερο νεολαιίστικο χώρο ο Χρήστος Τσάμης καθώς και ο Νίκος Παπαδάκης και Σπύρος Λιονάκης (και οι δύο από τα Χανιά Κρήτης), φίλιες που διατηρήθηκαν αλώβητες μέχρι σήμερα. Παράλληλα εντάχθηκα στην ΕΣΔΗΝ, τη νεολαία της ΕΔΗΚ και στη διάσπαση με την «Πρωτοβουλία» παρέμεινα στην ΕΔΗΚ.

Όταν ανέλαβε, μετά τις εκλογές του 1977, Πρόεδρος της ΕΔΗΚ ο αείμνηστος Ιωάννης Ζίγδης, τον υποστήριξα και μετείχα στο Κεντρικό Συμβούλιο της Νεολαίας που πρόσκειτο σε αυτόν (και η οποία επίσης είχε διασπαστεί), μέχρι το Γενάρη, αν δεν κάνω λάθος του 1978, που έστειλε τα ΜΑΤ στα γραφεία της Νεολαίας στην οδό Θεμιστοκλέους, για να καταδιώξουν την άλλη πτέρυγα της Νεολαίας που δεν τον υποστήριζε, οπότε απηυδισμένος διέκοψα την αναβολή και στρατεύθηκα (έχοντας τελειώσει και τη Νομική).

Είναι γεγονός ότι ποτέ δεν τα πήγα και τόσο καλά με τους μηχανισμούς της Νεολαίας και του Κόμματος, φαινόμενο που συνεχίστηκε μέχρι σήμερα.

Είναι επίσης γεγονός ότι οι μηχανισμοί δεν είχαν και δεν έχουν και τόσο μεγάλη απήχηση στην κοινωνία.

Από τις αρχές του 1980 δικηγορώ στην Αθήνα.

Το 1987 γνωρίστηκα πιο στενά με τον ευπατρίδη της πολιτικής, τον αείμνηστο βουλευτή και υπουργό του χώρου μας, Γεώργιο Μυλωνά, και μαζί με άλλους συντρόφους της κεντροαριστεράς συστήσαμε τη «Δημοκρατική Ένωση», μια πολιτική ομάδα (τυπικά κόμμα) που το 1989, με την ίδρυση του «Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου» αποτέλεσε μια συνιστώσα του.

Δυστυχώς καίτοι προσπάθησε η «Δημοκρατική Ένωση» που είχε σαφώς κεντροαριστερό στίγμα, να γίνει συνένωση των ομάδων του κεντρώου χώρου, αυτό δεν έγινε δυνατό.

Ο Γεώργιος Μυλωνάς έγινε το καλοκαίρι του 1989 υπουργός Πολιτισμού και εγώ Γενικός Γραμματέας Απόδημου Ελληνισμού μέχρι και τον Απρίλιο 1990, που

έγινε πρωθυπουργός ο κ. Μητσοτάκης και ο «Συνασπισμός» απέσυρε τα στελέχη του από τις κυβερνητικές θέσεις.

Συνέχισα μέχρι σήμερα να παραμένω στο «Συνασπισμό», σαν υπεύθυνος του τμήματος Αποδήμου Ελληνισμού και παράλληλα ασχολήθηκα ενεργά με του δικηγορικό συνδικαλισμό, όντας για τρίτη συνεχή θητεία μέχρι σήμερα μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

Όλη αυτή η σύντομη αναδρομή, δεν νομίζω ότι θα ενδιαφέρει και ιδιαίτερα τους αγαπητούς αναγνώστες, όμως υπάκουσα στην επιθυμία του φίλου και συναγωνιστή Χάρη Μακρυγιώργου (με τον οποίο και για κάποιο διάστημα συνυπήρξα στη Νομαρχιακή Επιτροπή Ανατολικής Αττικής του Συνασπισμού) να την κάνω και τον οποίο τον ευχαριστώ για την όλη προσφορά να εκδοθούν σε βιβλίο οι αναμνήσεις μας.

Όπως προανέφερα, η εποχή μας 1974 έως 1978 στο φοιτητικό και γενικότερα νεολαιίστικο χώρο, ήταν δύσκολη για ανθρώπους σαν εμάς που πρεσβεύαμε τις σοσιαλδημοκρατικές ιδέες και την Ευρώπη των εργαζομένων.

Η σοσιαλδημοκρατία θεωρείτο μορφή του καπιταλισμού, και το σύνθημα «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» διέτρεχε τις ιδέες της μεγάλης πλειοψηφίας των Ελλήνων.

Θυμάμαι, το 1975 που ήλθε ο Βίλι Μπραντ στην Ελλάδα, ότι μόλις μερικές δεκάδες τον υποδεχθήκαμε στο Σύνταγμα έξω από τη «Μεγάλη Βρετανία» (κυρίως νεολαίοι της ΕΣΟΝ, που κατόπιν απορροφήθηκε από την ΕΣΔΗΝ).

Το κόμμα καμιά ουσιαστική σημασία δεν έδινε στη νεολαία και το πλήρωσε βέβαια δυστυχώς αυτό στις εκλογές του 1977.

Μόνοι μας και στο φοιτητικό χώρο και ευρύτερα προσπαθούσαμε να διαδώσουμε τις ιδέες μας, με μικρή ομολογουμένως απήχηση.

Υπήρχαν εντάσεις μεταξύ μας, αποτέλεσμα και των διενέξεων στο κόμμα που μετεφέροντο και στους νεολαίους.

Είναι γεγονός πάντως ότι όλα τα παιδιά της συνδικαλιστικής παράταξης και της νεολαίας είχαν μια ανιδιοτέλεια και πάλευαν για τις ιδέες τους κόντρα στο ρεύμα της εποχής εκείνης. Ο αγώνας αυτός απαιτούσε δυνατά «πιστεύω» και ψυχική δύναμη.

Υπήρξαν επίσης αρκετά στελέχη του χώρου μας, που ενέπνεαν σεβασμό σε όλους με την καταλυτική τους παρουσία και κάποια από αυτά πρωταγωνιστούν σήμερα στην πολιτική και κοινωνική ζωή.

Αυτά, σαν μια σύντομη καταγραφή καταστάσεων που σημάδεψαν τη ζωή μου.

Δημήτρης Φίλης

Ο Δημήτρης Φίλης είναι δικηγόρος στον Άρειο Πάγο, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών για τρίτη συνεχή θητεία και διετέλεσε Γενικός Γραμματέας Αποδήμου Ελληνισμού του Υπουργείου Πολιτισμού την περίοδο 1989 – 1990.